

A – Activitatea Tribunalului Funcției Publice în 2011

de Sean Van Raepenbusch, președintele Tribunalului Funcției Publice

1. În anul 2011 a avut loc înlocuirea a trei membri cărora li s-a încheiat mandatul. Aceasta este prima modificare substanțială a componenței Tribunalului Funcției Publice de la momentul înființării sale¹.

2. Statisticile judiciare ale Tribunalului Funcției Publice evidențiază în 2011 o nouă creștere importantă a numărului cauzelor introduse (159) față de anul precedent (139), care fusese deja caracterizat de o creștere semnificativă a numărului acțiunilor (111 în 2008 și 113 în 2009).

În ceea ce privește numărul cauzelor finalizate (166), acesta este mult mai mare decât cel din anul trecut (129) și constituie cel mai bun rezultat cantitativ al Tribunalului Funcției Publice de la înființarea sa².

Astfel, numărul cauzelor aflate pe rolul Tribunalului este în ușoară scădere în raport cu anul trecut (178 la 31 decembrie 2011, față de 185 la 31 decembrie 2010). Trebuie menționat de asemenea că durata medie a procedurii a scăzut în mod semnificativ (14,2 luni în 2011, față de 18,1 luni în 2010)³ ca urmare a creșterii numărului cauzelor finalizate în special prin ordonanțe (90 în 2011, față de 40 în 2010).

În 2011 au fost formulate 44 de recursuri la Tribunalul Uniunii Europene împotriva unor decizii ale Tribunalului Funcției Publice. În aceeași perioadă, au fost respinse 23 de recursuri îndreptate împotriva deciziilor acestuia din urmă și 7 dintre deciziile sale au fost anulate în tot sau în parte; în plus, Tribunalului Funcției Publice i-au fost trimise spre rejudecare 4 cauze care au făcut obiectul unei anulări.

Opt cauze au fost finalizate în urma unei soluționări amiabile, ceea ce reprezintă o scădere în raport cu anul precedent (12) și o întoarcere la nivelul anilor 2007 și 2008 (7).

3. În cadrul expunerii care urmează vor fi prezentate cele mai semnificative decizii ale Tribunalului Funcției Publice în ceea ce privește aspectele de procedură și de fond. Întrucât nu există nicio noutate importantă care să fie semnalată în ceea ce privește măsurile provizorii⁴ și asistența judiciară, rubricile referitoare la acestea nu vor figura în raportul din acest an.

¹ Un judecător fusese înlocuit în 2009 ca urmare a numirii sale la Tribunalul de Primă Instanță.

² În urma Hotărârii din 24 noiembrie 2010, Comisia/Consiliul, C-40/10, Tribunalul a putut să finalizeze prin ordonanță 15 cauze, referitoare la acțiuni formulate împotriva unor fișe de remunerație după adoptarea Regulamentului (UE, Euratom) nr. 1296/2009 al Consiliului din 23 decembrie 2009 de ajustare, începând cu 1 iulie 2009, a remunerațiilor și pensiilor funcționarilor și ale celorlalți agenți ai Uniunii Europene, precum și a coeficienților corectori aferenți.

³ Durata unei eventuale suspendări a procedurii nefiind inclusă.

⁴ Președintele Tribunalului Funcției Publice a adoptat în acest an șapte ordonanțe privind măsurile provizorii. Trei dintre acestea au fost ordonanțe de radiere sau ordonanțe prin care s-a constatat lipsa necesității de a se pronunța asupra fondului.

I. Aspecte de procedură

Competența Tribunalului Funcției Publice

În Hotărârea din 20 ianuarie 2011, *Strack/Comisia* (F-121/07, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene), Tribunalul Funcției Publice a stabilit că este competent să se pronunțe asupra unei acțiuni în anulare formulate în temeiul articolului 236 CE împotriva refuzului unei instituții a Uniunii de a da curs unei cereri de acces la documente depuse de un funcționar în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001⁵, atunci când această cerere își are originea în raporturile de muncă dintre respectivul funcționar și instituția în cauză.

Condiții de admisibilitate

1. Termene

În lipsa unor precizări în textele referitoare la BEI cu privire la termenele de procedură aplicabile membrilor personalului său, Tribunalul Funcției Publice a aplicat prin analogie, în mai multe decizii, termenele prevăzute în statut (Hotărârea din 28 iunie 2011, *De Nicola/BEI*, F-49/10, și Hotărârea din 28 septembrie 2011, *De Nicola/BEI*, F-13/10, precum și Ordonanța din 4 februarie 2011, *Arango Jaramillo și alții/BEI*, F-34/10, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene).

2. Respectarea procedurii precontencioase

În Hotărârea din 12 mai 2011, *Missir Mamachi di Lusignano/Comisia* (F-50/09, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene), Tribunalul Funcției Publice a stabilit că admisibilitatea concluziilor referitoare la despăgubiri întemeiate pe diverse capete de cerere cu privire la prejudiciu trebuie să fie examinată în raport cu fiecare dintre aceste capete de cerere. Astfel, pentru ca respectivele concluzii referitoare la un capăt de cerere cu privire la prejudiciu să fie admisibile, trebuie ca acest capăt de cerere să fi fost invocat în cadrul cererii de despăgubiri adresate administrației și, apoi, ca respingerea acestei cereri să fi făcut obiectul unei reclamații.

3. Operațiune complexă care are la bază un contract

Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) propusese unor agenți un contract pe perioadă nedeterminată care cuprindea o clauză de reziliere aplicabilă în cazul în care persoanele interesate nu vor fi înscrise pe o listă de rezervă întocmită în urma unui concurs general. În Hotărârea din 15 septembrie 2011, *Bennett și alții/OAPI* (F-102/09), Tribunalul Funcției Publice a stabilit că acest procedeu putea fi asimilat unei operațiuni complexe care cuprindea un anumit număr de decizii strâns legate între ele mergând de la includerea în contracte a unei clauze de reziliere la adoptarea, după întocmirea unei liste de rezervă, a unor decizii de reziliere. În consecință, Tribunalul a considerat că era posibil să se invoce, pe cale de excepție, nelegalitatea clauzei în litigiu în susținerea concluziilor prin care se solicită anularea deciziilor de reziliere a contractelor în cadrul acestei operațiuni.

⁵ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76).

Procedura jurisdicțională

1. Documente confidențiale

În Hotărârea *Missir Mamachi di Lusignano/Comisia*, citată anterior, Tribunalul Funcției Publice a stabilit regula potrivit căreia numai considerații imperative, întemeiate în special pe protecția drepturilor fundamentale, pot justifica depunerea la dosar, cu titlu excepțional, a unui document clasificat și comunicarea acestuia tuturor părților fără acordul administrației. În lipsa unor astfel de împrejurări și având în vedere prevederea cuprinsă în articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, Tribunalul Funcției Publice ceruse administrației să întocmească un rezumat neconfidențial al acestui document. Constatând însă că acest rezumat nu îi permitea reclamantului să își exercite dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă și că era exclusă permiterea accesului la respectivul document fie și numai avocatului reclamantului la sediul grefei, Tribunalul Funcției Publice a derogat de la dispoziția sus-menționată pentru a se baza pe extrasele pertinente din înscrisul în cauză, astfel încât să fie în măsură să se pronunțe în deplină cunoștință de cauză, chiar dacă respectivul înscris nu fusese comunicat persoanei interesate.

2. Intervenția

În două ordonanțe din 19 iulie 2011, *Bömcke/BEI* (F-105/10 și F-127/10), Tribunalul Funcției Publice a asimilat colegiul reprezentanților personalului din cadrul BEI comitetelor pentru personal din instituțiile cărora li se aplică statutul și a amintit că acestea din urmă sunt organe interne ale instituției lor și sunt, prin urmare, lipsite de capacitatea de a sta în justiție. În consecință, Tribunalul a respins ca inadmisibilă o cerere de intervenție formulată de acest colegiu.

În Ordonanța *Bömcke/BEI* (F-105/10), Tribunalul Funcției Publice a dedus din jurisprudența potrivit căreia, în contenciosul electoral referitor la organele de reprezentare a personalului, orice agent are, în temeiul calității sale de alegător, un interes suficient pentru a formula o acțiune având ca obiect alegerea reprezentanților personalului pe baza unui sistem electoral conform dispozițiilor statutului, că membrii personalului au de asemenea, în temeiul calității lor de alegători, un interes direct și actual privind soluționarea unui litigiu referitor la demisia din oficiu a unui reprezentant deja ales al personalului. Prin urmare, cererea lor de intervenție a fost considerată admisibilă.

3. Cheltuieli de judecată

Atunci când o instituție, un organ, un oficiu sau o agenție a Uniunii Europene a apelat la un avocat, se pune întrebarea dacă și în ce condiții onorariul plătit acestuia constituie „cheltuieli de judecată recuperabile” în sensul articolului 91 litera (b) din Regulamentul de procedură.

Tribunalul Funcției Publice a reținut în această privință, în Ordonanța din 27 septembrie 2011, *De Nicola/BEI* (F-55/08 DEP), că refuzul sistematic de a considera aceste onorarii ca fiind cheltuieli necesare și, așadar, recuperabile, sub pretextul că administrația nu este obligată să fie asistată de un avocat, ar încălca o prerogativă inerentă exercitării dreptului la apărare. Cu toate acestea, Tribunalul Funcției Publice a subliniat de asemenea că toți agenții Uniunii trebuie să poată avea acces la justiție în condiții echivalente și că gradul de efectivitate al dreptului lor la acțiune nu poate varia numai în funcție de alegerile bugetare sau organizaționale ale angajatorului lor. S-a stabilit, prin urmare, că revine instituției care intenționează să recupereze onorariul plătit avocatului său sarcina de a dovedi, pe baza unor justificări obiective, că acel onorariu a constituit o „cheltuială necesară” în legătură cu procedura. Aceasta se poate face demonstrând în special existența unor rațiuni conjuncturale și pasagere, legate de exemplu de o creștere punctuală a volumului de muncă sau de absențe neprevăzute ale personalului din cadrul serviciului său juridic, sau demonstrând faptul

că, fiind confruntată cu un reclamant care a introdus acțiuni importante din punctul de vedere al volumului și/sau al numărului, instituția ar fi fost obligată, dacă nu ar fi făcut apel la un avocat, să consacre respectivelor acțiuni resursele serviciilor sale într-o măsură disproporționată.

În sfârșit, Tribunalul Funcției Publice a precizat că numărul total de ore de lucru care pot fi considerate obiectiv necesare trebuie evaluat, în principiu, la o treime din orele care ar fi fost necesare avocatului dacă acesta nu ar fi putut să se sprijine pe munca efectuată anterior de serviciul juridic al instituției.

4. Revizuirea

Tribunalul Funcției Publice s-a pronunțat în acest an pentru prima dată asupra unor cereri de revizuire formulate în temeiul articolului 44 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 119 din Regulamentul de procedură.

În una dintre aceste cauze, hotărârea a cărei revizuire era solicitată fusese anulată în parte în recurs de Tribunalul Uniunii Europene. Reclamantul solicita însă revizuirea întregii hotărâri pronunțate de Tribunalul Funcției Publice. Acesta din urmă a considerat că cererea de revizuire era inadmisibilă în ceea ce privește partea acesteia pentru care hotărârea pronunțată de instanța de recurs se substituise hotărârii pronunțate în primă instanță. În plus, întrucât persoana care solicita revizuirea nu contesta hotărârea pronunțată în recurs, cererea sa nu a determinat o trimitere a cauzei Tribunalului Uniunii Europene în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) din anexa I la Statutul Curții (Hotărârea din 15 iunie 2011, *de Brito Sequeira Carvalho/Comisia*, F-17/05 REV).

Pe de altă parte, în mai multe hotărâri din 20 septembrie 2011 (*De Buggenoms și alții/Comisia*, F-45/06 REV, *Fouwels și alții/Comisia*, F-8/05 REV și F-10/05 REV, precum și *Saintraint/Comisia*, F-103/06 REV), Tribunalul Funcției Publice a constatat că o ordonanță prin care se radiază o cauză în temeiul articolului 74 din Regulamentul de procedură se limitează să ia act de voința reclamantului de a renunța la procedură și de faptul că pârâtul nu a formulat observații, astfel încât, în lipsa unei luări de poziție a instanței Uniunii cu privire la aspectele care fac obiectul cauzei, nu există, în acest caz, o decizie care poate face obiectul unei revizuirii în sensul articolului 119 din Regulamentul de procedură.

În plus, bazându-se pe faptul că avocatul care reprezintă o parte nu trebuie, în principiu, să prezinte o împuternicire avocațială, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că nu poate decide, pe calea unei proceduri de revizuire, că o desistare nu este valabilă în raport cu anumiți reclamanți ca urmare a faptului că reprezentantul lor ar fi acționat fără să le fi obținut consimțământul.

II. Cu privire la fond

Principii generale

1. Posibilitatea invocării directivelor

Continuând în sensul stabilit de o jurisprudență anterioară prin care s-a decis că directivele adoptate în privința statelor membre de instituții le sunt într-o anumită măsură opozabile acestora din urmă, Tribunalul Funcției Publice a reținut, în Hotărârea din 15 martie 2011, *Strack/Comisia*

(F-120/07, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene), că Directiva 2003/88⁶ are drept obiect stabilirea unor cerințe minime de securitate și de sănătate pentru organizarea timpului de lucru, astfel încât, în conformitate cu articolul 1e alineatul (2) din statut, Comisia avea obligația să asigure respectarea acestora în aplicarea și în interpretarea normelor din statut referitoare în special la concediile anuale.

2. Dreptul la apărare

Considerând că faptul de a impune administrației să audieze fiecare agent implicat înainte de adoptarea oricărui act care lezează ar constitui o sarcină excesivă, Tribunalul Funcției Publice a stabilit, în Hotărârea din 28 septembrie 2011, *AZ/Comisia* (F-26/10), că motivul întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare nu poate fi invocat în mod util decât în măsura în care, pe de o parte, decizia contestată este adoptată în urma unei proceduri inițiate împotriva unei persoane și, pe de altă parte, gravitatea consecințelor pe care această decizie le poate avea asupra situației acestei persoane este dovedită. Prin urmare, întrucât o procedură de promovare nu este inițiată împotriva unui funcționar, Tribunalul Funcției Publice a conchis că administrația nu avea obligația de a audia un funcționar înainte de a-l exclude din cadrul unui exercițiu de promovare.

3. Discriminare

În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 15 februarie 2011, *Barbin/Parlamentul European* (F-68/09, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene), Tribunalul Funcției Publice a aplicat, pentru prima dată, mecanismul de răsturnare a sarcinii probei prevăzut la articolul 1d din statut, potrivit căruia, în cazul în care o persoană care se consideră lezată ca urmare a nerespectării principiului egalității de tratament prezintă fapte din care se poate presupune existența unei discriminări în privința sa, instituția are responsabilitatea de a dovedi că nu a existat nicio încălcare a respectivului principiu.

În cadrul aceleiași hotărâri, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că, pentru a aprecia temeinicia unui motiv referitor la existența unei discriminări, trebuie să fie luat în considerare întregul context factual pertinent, inclusiv aprecierile cuprinse în cadrul unor decizii anterioare rămase definitive. Potrivit Tribunalului Funcției Publice, principiul conform căruia o decizie definitivă nu poate fi reexaminată de instanță nu exclude posibilitatea ca aceasta din urmă să țină seama de o astfel de decizie ca indiciu care poate, împreună cu alte indicii, să demonstreze existența unui comportament discriminatoriu al administrației, întrucât este posibil ca o discriminare să nu poată fi constatată decât după expirarea termenelor în care poate fi exercitată o cale de atac împotriva unei decizii care nu ar reprezenta decât o manifestare a respectivei discriminări.

Pe de altă parte, tot în Hotărârea *Barbin/Parlamentul European*, citată anterior, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că, atunci când un funcționar exercită un drept care i-a fost recunoscut prin statut, precum dreptul la concediul pentru creșterea copilului, administrația nu poate considera, fără a afecta efectivitatea acestui drept, că situația acestui funcționar este diferită de cea a unui funcționar care nu a exercitat acest drept. În consecință, administrația nu poate, ca urmare a acestui fapt, să îi aplice un tratament diferit, cu excepția cazului în care această diferență de tratament este, pe de o parte, justificată din punct de vedere obiectiv, în special prin faptul că se limitează la a reflecta consecințele care decurg, în perioada avută în vedere, din faptul că agentul în cauză nu și-a desfășurat activitatea, și, pe de altă parte, strict proporțională cu justificarea prezentată.

⁶ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

În același timp, în Hotărârea din 27 septembrie 2011, *Whitehead/BCE* (F-98/09), Tribunalul Funcției Publice a amintit că o persoană aflată în concediu medical nu se găsește în aceeași situație cu o persoană care își desfășoară activitatea, astfel încât niciun principiu general nu obligă administrația să șteargă efectele perioadei în care respectiva persoană s-a aflat în concediu medical pentru a ține seama, în cadrul evaluării contribuției avute de aceasta la îndeplinirea misiunii administrației din care face parte în vederea acordării unei prime, de faptul că aceasta a avut mai puțin timp la dispoziție pentru a contribui la activitatea serviciului său.

În sfârșit, în Hotărârea din 29 iunie 2011, *Angioi și alții/Comisia* (F-7/07), Tribunalul Funcției Publice a stabilit că este îndreptățită decizia administrației, aflată în situația de a alege între două soluții care generează, ambele, o diferență de tratament între două grupuri de persoane, de a opta pentru soluția care determină diferența de tratament cea mai puțin semnificativă.

4. Eroare vădită de apreciere

În Hotărârea din 24 martie 2011, *Canga Fano/Consiliul* (F-104/09, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene), și în Hotărârea din 29 septembrie 2011, *AJ/Comisia* (F-80/10), pronunțate în materia promovărilor, precum și în Hotărârea din 29 septembrie 2011, *Kimman/Comisia* (F-74/10), referitoare la un raport de evaluare, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că o eroare de apreciere poate fi calificată drept vădită atunci când poate fi identificată cu ușurință din perspectiva criteriilor de care legiuitorul a intenționat să condiționeze exercitarea competenței decizionale a administrației.

Tribunalul Funcției Publice a statuat în plus, în Hotărârile *Kimman/Comisia* și *AJ/Comisia*, citate anterior, că, pentru a stabili dacă administrația a săvârșit o eroare vădită în ceea ce privește aprecierea situației de fapt care să fie de natură să justifice anularea unei decizii de promovare sau a unui raport de evaluare, elementele de probă, care trebuie prezentate de reclamant, trebuie să fie suficiente pentru a face ca aprecierile reținute de administrație să nu fie plauzibile. Astfel, motivul întemeiat pe eroarea vădită trebuie să fie respins dacă, în pofida elementelor prezentate de reclamant, se poate considera că aprecierea contestată este adevărată sau valabilă.

În Hotărârea din 28 septembrie 2011, *AC/Consiliul* (F-9/10), Tribunalul Funcției Publice a stabilit că, pentru a menține efectul util al marjei de apreciere pe care legiuitorul a intenționat să o încredințeze Autorității împuternicite să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”) în materia promovărilor, instanța nu poate anula o decizie numai pentru motivul că consideră că există elemente de fapt care dau naștere unor îndoieli plauzibile în ceea ce privește aprecierea efectuată de AIPN. Astfel, în cauza menționată, Tribunalul a considerat că, ținând seama de meritele evidente ale reclamantului, AIPN nu ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere în cazul în care ar fi decis să îl includă în categoria funcționarilor promovați, însă că această constatare nu însemna că decizia contrară de a nu îl promova era afectată de o eroare vădită de apreciere.

Rezultă din cele de mai sus că, atunci când controlul instanței se limitează la a verifica existența unei erori vădite de apreciere, „îndoiala operează în favoarea administrației”.

5. Încredere legitimă

În Hotărârea din 15 martie 2011, *Mioni/Comisia* (F-28/10, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene), Tribunalul Funcției Publice a amintit că faptul că administrația a plătit unui funcționar prestații financiare, chiar timp de mai mulți ani, nu poate fi considerat în sine o asigurare precisă, necondiționată și concordantă, deoarece, într-o astfel de situație, orice decizie a administrației prin care s-ar refuza pentru viitor și, eventual, pentru trecut plata unor astfel de

prestații acordate în mod necuvenit persoanei în cauză ar încălca în mod sistematic principiul încrederii legitime și ar determina astfel, în mare măsură, pierderea efectului util al articolului 85 din statut referitor la restituirea plăților nedatorate.

6. Obligația de solitudine

Tribunalul Funcției Publice a stabilit, în Hotărârea din 17 februarie 2011, *Strack/Comisia* (F-119/07), și în Hotărârea din 15 septembrie 2011, *Esders/Comisia* (F-62/10), că obligațiile administrației care decurg din obligația de solitudine sunt considerabil sporite atunci când este vorba despre situația unui funcționar în cazul căruia este dovedit că îi este afectată sănătatea, fizică sau mentală. Într-o astfel de situație, administrația trebuie să aibă o atitudine deosebit de deschisă atunci când examinează cererile acestuia.

Cariera funcționarilor și a agenților

1. Concursuri

În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea *Angioi/Comisia*, citată anterior, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că, atunci când necesitățile serviciului sau cele ale postului o impun, administrația poate în mod legitim să specifice, în cadrul unei proceduri de recrutare, limba sau limbile a căror cunoaștere aprofundată sau satisfăcătoare este necesară. Astfel, chiar dacă o asemenea condiție constituie *a priori* o discriminare bazată pe limbă care este în principiu interzisă de statut, aceasta poate fi justificată în mod obiectiv și rezonabil de un obiectiv legitim de interes general în cadrul politicii privind personalul. Or, necesitatea de a se asigura că membrii personalului dispun de cunoștințe lingvistice în raport cu limbile de comunicare internă din cadrul instituției reprezintă un astfel de obiectiv. În plus, există un raport rezonabil de proporționalitate între această cerință și obiectivul urmărit, întrucât nu se cere cunoașterea a mai mult de una dintre limbile de comunicare internă.

2. Anunțuri pentru ocuparea unor posturi vacante

În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 28 iunie 2011, *AS/Comisia* (F-55/10, care face obiectul unui recurs la Tribunalul Uniunii Europene), Tribunalul Funcției Publice a stabilit că dispozițiile tranzitorii cuprinse în anexa XIII la statut care prevăd unele limitări în ceea ce privește cariera anumitor funcționari care făceau parte din fostele categorii C și D nu permit Comisiei să rezerve, numai pe această bază, anumite posturi funcționarilor menționați și, în consecință, să nu permită accesul la aceste posturi altor funcționari care au totuși același grad ca aceștia. Astfel, menținerea de către Comisie a unei distincții de principiu în ceea ce privește accesul la anumite posturi între funcționarii care au același grad și care fac parte din aceeași grupă de funcții nu este compatibilă cu unul dintre obiectivele reformei statutului din 2004, care consta în contopirea fostelor categorii B, C și D în cadrul unei singure grupe de funcții AST.

3. Promovări

a) Compararea meritelor

După ce a arătat că articolul 43 din statut nu impune întocmirea unui raport de evaluare decât o dată la doi ani și că statutul nu prevede că exercițiul de promovare trebuie să aibă aceeași periodicitate, Tribunalul Funcției Publice a stabilit, în Hotărârea din 10 noiembrie 2011, *Merhzaoui/Consiliul* (F-18/09), că statutul nu exclude posibilitatea ca o promovare să aibă loc fără ca AIPN să dispună de un raport de evaluare recent.

Pe de altă parte, în Hotărârea *AC/Consiliul*, citată anterior, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că, chiar dacă articolul 45 alineatul (1) din statut menționează rapoartele de evaluare, cunoașterea limbilor și nivelul responsabilităților exercitate ca fiind cele trei criterii principale care trebuie luate în considerare în cadrul analizei comparative a meritelor, acesta nu exclude însă luarea în considerare a altor elemente în cazul în care acestea pot oferi indicații în ceea ce privește meritele funcționarilor promovabili.

În cadrul aceleiași hotărâri, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că administrația beneficiază de o anumită marjă de manevră în ceea ce privește importanța pe care o acordă fiecăruia dintre cele trei criterii sus-menționate în raport cu celelalte două, articolul 45 alineatul (1) din statut neexcluzând posibilitatea de a pondera respectivele criterii, atunci când acest lucru este justificat.

În sfârșit, tot în cadrul aceleiași hotărâri, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că nu este contrar articolului 45 din statut să fie incluse în aprecierea meritelor funcționarilor numai limbile a căror utilizare reprezintă, ținând seama de cerințele reale ale serviciului, o valoare adăugată suficient de importantă pentru a fi considerată necesară pentru buna funcționare a acestuia.

b) Transfer interinstituțional în cursul exercițiului de promovare

În cauzele în care s-a pronunțat Hotărârea din 28 iunie 2011, *Mora Carrasco și alții/Parlamentul European* (F-128/10) și Ordonanța din 5 iulie 2011, *Alari/Parlamentul European* (F-38/11), Tribunalul Funcției Publice a stabilit că atunci când un funcționar ar putea fi promovat în cursul anului în care este transferat dintr-o instituție a Uniunii în alta, autoritatea competentă să decidă cu privire la promovarea sa este cea din cadrul instituției de origine. Astfel, articolul 45 din statut prevede că promovarea se efectuează „după o analiză comparativă a meritelor funcționarilor cu drept de promovare” și AIPN nu poate, în practică, să compare decât meritele din trecut ale funcționarilor, astfel încât trebuie să se compare meritele funcționarilor transferați cu cele ale funcționarilor care le erau încă colegi în cursul anului anterior transferului acestora, apreciere care nu poate fi realizată în mod valabil decât de instituția de origine.

Regimul financiar și prestațiile de asigurări sociale ale funcționarului

1. Concediul anual

Potrivit articolului 4 primul paragraf din anexa V la statut, dreptul la concediul corespunzător unui an calendaristic trebuie, în principiu, exercitat în cursul respectivului an. Rezultă de asemenea din această dispoziție că un funcționar are dreptul să raporteze toate zilele de concediu neefectuate din cursul unui an calendaristic în anul calendaristic următor în cazul în care nu și-a putut epuiza concediul anual din motive impuse de cerințele de serviciu.

Bazându-se pe articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2003/88⁷, care, în conformitate cu articolul 1e alineatul (2) din statut, este aplicabilă instituțiilor, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că și alte motive, chiar dacă nu sunt impuse de cerințele de serviciu, pot justifica reportarea tuturor zilelor de concediu neefectuate. Tribunalul a considerat că suntem în prezența unor astfel de motive în special atunci când un funcționar, care a fost absent din motive de boală întregul an calendaristic sau o parte din acesta, a fost lipsit din această cauză de posibilitatea de a-și exercita dreptul la concediu (Hotărârea din 25 mai 2011, *Bombín Bombín/Comisia*, F-22/10).

⁷ A se vedea nota de subsol 6.

În același sens Tribunalul Funcției Publice a stabilit că un funcționar a cărui incapacitate de muncă îl împiedicase să epuizeze concediul anual la care avea dreptul nu putea fi lipsit, la momentul încetării raporturilor de muncă, de posibilitatea de a beneficia de o indemnizație financiară pentru concediul anual neefectuat (Hotărârea din 15 martie 2011, *Strack/Comisia*, citată anterior).

2. Asigurări sociale

În Hotărârea din 28 septembrie 2011, *Allen/Comisia* (F-23/10), Tribunalul Funcției Publice a amintit că, potrivit dispozițiilor generale de aplicare referitoare la rambursarea cheltuielilor medicale, recunoașterea existenței unei boli grave necesită îndeplinirea a patru criterii cumulative. Cu toate acestea, întrucât dispozițiile menționate instituie o relație de interdependență între aceste criterii, aprecierea efectuată cu ocazia examenului medical cu privire la unul dintre acestea este de natură să influențeze aprecierea celorlalte. Prin urmare, chiar dacă unul dintre criterii poate părea că nu este îndeplinit atunci când este examinat în mod izolat, în urma examinării sale în raport cu aprecierea efectuată în ceea ce privește celelalte criterii se poate ajunge la concluzia inversă, și anume că respectivul criteriu este îndeplinit. În consecință, medicul consultant sau consiliul medical nu se poate limita să examineze un singur criteriu, ci trebuie să efectueze o examinare concretă și detaliată a stării de sănătate a persoanei în cauză, care să țină seama în mod global de cele patru criterii sus-menționate. O astfel de examinare este cu atât mai mult necesară dat fiind că procedura prevăzută în materia recunoașterii existenței unei boli grave nu prezintă același nivel al garanțiilor referitoare la echilibrul dintre părți precum procedurile prevăzute la articolul 73 (care privește bolile profesionale și accidentele) și la articolul 78 (care privește invaliditatea) din statut.

Drepturile și obligațiile funcționarului

În Hotărârea *AS/Comisia*, citată anterior, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că utilizarea unor documente protejate de secretul medical în susținerea unei cauze de inadmisibilitate bazate pe lipsa interesului de a exercita acțiunea constituia o ingerință a unei autorități publice în dreptul reclamantei la respectarea vieții private și că această ingerință nu urmărea niciunul dintre obiectivele enumerate în mod limitativ în paragraful 2 al articolului 8 din Convenția europeană a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare „CEDO”), în special în măsura în care litigiul nu se referea la legalitatea unei decizii cu caracter medical.

Pe de altă parte, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 5 iulie 2011, *V/Parlamentul European* (F-46/09), Tribunalul Funcției Publice a stabilit că transferul către un terț, inclusiv către o altă instituție, al unor date referitoare la starea de sănătate a unei persoane, colectate de o instituție, constituie în sine o ingerință în viața privată a acesteia, indiferent de utilizarea ulterioară a informațiilor astfel comunicate. Cu toate acestea, Tribunalul Funcției Publice a amintit că pot fi instituite restricții ale drepturilor fundamentale, cu condiția ca acestea să răspundă efectiv unor obiective de interes general și să nu constituie, față de scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă care ar aduce atingere însuși conținutului dreptului protejat. În această privință, Tribunalul Funcției Publice a considerat că trebuie folosite ca element de referință condițiile prevăzute de articolul 8 paragraful 2 din CEDO.

Punând în balanță interesul Parlamentului European de a se asigura că recrutează o persoană aptă să exercite atribuțiile care îi vor fi încredințate și gravitatea atingerii aduse dreptului persoanei în cauză la respectarea vieții sale private, Tribunalul Funcției Publice a considerat că, deși examenul de angajare urmărește un interes legitim al instituțiilor Uniunii, care trebuie să fie în măsură să își îndeplinească sarcinile, acest interes nu justifică realizarea unui transfer de date deosebit de sensibile, precum datele medicale, de la o instituție la alta fără consimțământul persoanei interesate.

În cadrul aceleiași hotărâri, Tribunalul Funcției Publice a stabilit în continuare că fusese încălcat Regulamentul nr. 45/2001⁸. Astfel, Tribunalul a considerat că datele personale în cauză fuseseră prelucrate în alte scopuri decât cele pentru care fuseseră colectate, și aceasta fără ca modificarea scopului să fi fost permisă expres de normele interne ale Comisiei sau de cele ale Parlamentului European. Tribunalul a constatat de asemenea că nu a fost demonstrat că transferul datelor fusese necesar pentru a permite respectarea obligațiilor și a drepturilor specifice ale Parlamentului European în materie de drept al muncii, întrucât acesta din urmă ar fi putut să invite reclamanta să îi furnizeze ea însăși informații privind istoricul ei medical sau să solicite realizarea examenelor medicale necesare de către propriile servicii.

Litigii privind contractele

1. Încheierea unui al doilea act adițional la un contract pe perioadă determinată reglementat de articolul 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”)

În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Tribunalului Funcției Publice din 13 aprilie 2011, *Scheefer/Parlamentul European* (F-105/09), reclamanta fusese angajată pentru o perioadă determinată ca agent temporar în conformitate cu articolul 2 litera (a) din RAA. Acest contract de muncă fusese prelungit printr-un prim act adițional și, apoi, printr-un al doilea, care îl „anul[ase] și [îl] înlocui[se]” pe primul în vederea prelungirii contractului persoanei interesate pentru o nouă perioadă determinată. Or, potrivit articolului 8 primul paragraf din RAA, contractul de muncă al unui agent temporar întemeiat pe articolului 2 litera (a) din regimul menționat nu poate fi prelungit pe o perioadă determinată decât o singură dată, întrucât „[o]rice prelungire ulterioară a acestui contract de muncă se face pe perioadă nedeterminată”.

Tribunalul Funcției Publice a stabilit mai întâi, în lumina Directivei 1999/70⁹ și a clauzelor acordului-cadru anexat la aceasta, că trebuie să se dea articolului 8 primul paragraf sus-menționat o interpretare care să îi asigure o sferă de aplicare largă și că trebuie ca acesta să fie strict aplicat. Pe această bază, Tribunalul Funcției Publice a apreciat că trebuia să se considere că contractul reclamantei făcuse obiectul a două prelungiri, și aceasta indiferent de formula utilizată în cadrul celui de al doilea act adițional. În consecință, Tribunalul a ajuns la concluzia că acest act adițional trebuia să fie recalificat de drept ca fiind un contract pe perioadă nedeterminată doar prin voința legiuitorului și că expirarea termenului stabilit în acesta din urmă nu putea conduce la încetarea efectelor contractului reclamantei.

În final, Tribunalul Funcției Publice a stabilit că decizia prin care s-a „confirmat” că contractul urma să își înceteze efectele la expirarea termenului stabilit în cel de al doilea act adițional a modificat în mod distinct situația juridică a persoanei interesate, astfel cum decurgea din articolul 8 primul paragraf din RAA, și constituia un act care lezează adoptat cu încălcarea acestei dispoziții.

⁸ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142).

⁹ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

2. Încheierea unui contract pe perioadă nedeterminată care cuprindea o clauză de reziliere în cazul nepromovării unui concurs

În Hotărârea *Bennett și alții/OAPI*, citată anterior, Tribunalul Funcției Publice a constatat că o clauză care permitea rezilierea unui contract în cazul în care agentul în cauză nu era înscris pe o listă de rezervă întocmită în urma unui concurs general nu permitea calificarea acestui contract drept contract pe perioadă nedeterminată, deoarece durata unui contract – astfel cum reiese din clauza 3 alineatul (1) din acordul-cadru pus în aplicare prin Directiva 1999/70 – poate fi stabilită nu numai prin „împlinirea [unui] termen”, ci și prin „îndeplinirea unei sarcini determinate sau producerea unui eveniment determinat”, precum întocmirea unei liste de rezervă a unui concurs.

3. Neprelungirea unui contract

Tribunalul Funcției Publice a stabilit, în Ordonanța din 15 aprilie 2011, *Daake/OAPI* (F-72/09 și F-17/10), că, chiar dacă o scrisoare care nu face decât să amintească prevederile unui contract referitoare la data expirării sale și care nu conține niciun element nou în raport cu respectivele prevederi nu constituie un act care lezează, decizia de a nu prelungi un contract care poate fi prelungit constituie în schimb un act care lezează, care este distinct de contractul în cauză și care poate face obiectul unei acțiuni. Astfel, o asemenea decizie, care este adoptată în urma unei reexaminări a interesului serviciului și a situației persoanei în cauză, conține un element nou în raport cu contractul inițial și nu poate fi considerată ca fiind o decizie care nu face decât să îl confirme pe acesta din urmă.

Răspundere extracontractuală a instituțiilor

Tribunalul Funcției Publice a extins jurisprudența potrivit căreia răspunderea pentru un prejudiciu trebuie împărțită atunci când acesta este provocat atât ca urmare a unei fapte ilicite a unei instituții, cât și ca urmare a unei fapte ilicite a victimei la situațiile în care culpa era împărțită între o instituție și un terț (Hotărârea *Missir Mamachi di Lusignano/Comisia*, citată anterior).